

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 29. november 2015

Kirkedag: 1.s.i adv/B

Tekst: Luk 4,16-30

Salmer:

SK: 87 * 657 * 146 * 511,2 * 74

LL: 87 * 80 * 657 * 146 * 511,2 * 74

I Israel ventede de Messias. De ventede ham, der skulle være Guds løfters opfyldelse. De ventede ham, der skulle sætte Guds retfærdighed igennem i et jordisk Guds-rige. Fordums storhed og ære skulle skinne over dem, og de skulle have Gud Herren hos sig. Og med hans komme ville al elendighed og jordisk uretfærdighed forsvinde. Alt ondt og alle onde, hvilket vil sige alle fremmede, ville blive udryddet og alles øjne måtte vende sig mod Israel, der ville komme til at stå som et religiøst elitefolk, for de havde jo Gud hos sig.

De venter stadig! De venter stadig på denne deres Messias. De venter stadig, for **da** han kom, han som måske var Messias, blev de frygteligt skuffede. Han var jo bare en af dem selv, hvilket jo ikke er noget særligt. Og så havde han totalt misforstået sin opgave. Han ligestillede de fremmede med dem selv, når det handlede om at kunne forvente Guds velsignelse. Og alle hans gode gerninger ville han slet ikke udøve hos dem.

De venter deres Messias! Det gjorde Paulus også. Og på et tidspunkt holdt han op med at vente. Ikke i skuffelsens resignation, men i forventningsglædens opfyldelse. Han fik at se, at Messias var kommet. Jesus var deres Messias, deres Kristus. Jesus var opfyldelsen af forventningen. Jesus var Guds løfters herlighed. Men det fik Paulus først at se efter Jesu død, opstandelsen og himmelfart. Og derfor så ventede Paulus

alligevel. Ventede Jesu genkomst. Og det er ved den komme, at alt ondt og alle onde skal overvindes og livet være godt og frydefuldt, som Gud vil det.

Paulus fik at se, at onskabens magt er brudt og kun har fået en tid. Og når tiden ikke længere er, kommer Jesus igen og sætter det endelige slag ind. Endnu er tid, og den tid kan godt gøre ondt; men tiden har en ende, en herlighedsende. Og den og dens fylde og virkelighed kan vi se også gennem livet her, og vi må vente os dets fulde virkelighed og fylde. Og når Jesus kommer, så skal vi tage imod ham. Dertil opfordrer Paulus os i epistlen. En opfordring, der også lyder i salmen, vi sang lige før prædikenen. Jesus kommer – og selv om vort liv gør ondt, så forvent hans freds- og velsignelsesrige i hele sin herlighed.

At vente Jesu komme med sit herlighedsrige er et af adventstidens perspektiver. Og vel også det mest relevante perspektiv for os, i og med, at perspektivet fra løfterne i GT om Herrens salvedes komme jo er opfyldt i adventstidens andet perspektiv, at pege på ham, som kom, hvilket vi jo fejrer til jul. Tilbage er genkomstforventningen. Næste søndag er det også et af temaerne i evangeliet. Men fokus er da mere på, hvordan vi forbereder os på hans komme. I dag er det mere det, om vi har forventninger, og så det, at Jesus jo **er** kommet og er levende ved Gud Faders, den almægtiges, højre hånd. Jesus er levende for os; men tager vi ham til os eller skubber vi ham væk, som folkene i Nazaret gjorde? Har Jesus også plads hos os? Det kommer blandt andet meget an på de forventninger, vi har og gør os.

Nogle gange slår det mig med forundring – og i dag også med ængstelse – hvor lidt der er sket siden Jesus gik på jord. Selvfølgelig er vores samfund et helt andet end Jesu tid. Men

mennesket, mennesket og Jesus – er der egentlig sket så meget på det punkt?

Det synes jeg ikke, og derfor kan jeg godt blive lidt ængstelig, for betyder det så ikke også, at de konsekvenser, mennesker måtte drage af deres handlinger, tro, tvivl eller vantro dengang, dem må vi også drage i dag. Er det sådan?

Jeg gad godt have været i Nazaret den dag, da Jesus kom ind i synagogen. Jeg gad godt have hørt de stærke løfteord læst op. Jeg tror, jeg ville have haft det på samme måde, som når gode bibelord læses op i kirken i dag, eller jeg læser/hører dem i en anden sammenhæng. Ord fra Bibelen, som giver ord til nogle af de dybeste længsler og største håb i mit eget liv. Ord, som let og ligetil alligevel udtrykker noget af det største og stærkeste, vi kan sætte vores tillid til. Ord som giver ord til de dybeste sorger, som griber os i de mest fortvivlede anfægtelser. Ord fra Gud, som om de er sagt lige til mig helt personligt, dér hvor jeg er i mit liv. Det gad jeg godt have hørt den dag i Nazaret. Fordi jeg tror, det må have været helt fantastisk, hvad der siden skete.

Jesus har læst profetien fra Gud om, at livets smerter skal tages fra os, og der skal udråbes et nådeår fra Herren. Det er et stort løfte, et stort budskab. Der er en ting, der slog mig, da jeg sad forleden aften og læste på teksten, om dette store budskab. Når vi ellers hører store budskaber, så bliver de råbt. Prøv at tænke tilbage på store budskaber proklameret af ”store mænd”. Selv med alverdens elektroniske lydsystemer til hjælp, så råber de deres budskab ud. Selvfølgelig kan det være nødvendigt at råbe for at overdøve anden lyd og larm. Men nogle gange kan jeg godt have den mistanke, at råbet er motiveret af frustration eller desperation eller filosofien, at jo højere jeg råber, desto mere ret har jeg.

Men den dag i Nazarets synagoge, hvor et af de største budskaber lød, da ”lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig... og sagde: ”I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.”” Dét ville jeg gerne have hørt. Hvad du lige har hørt, det er opfyldt! siger Jesus.

Jeg/vi behøver nu ikke ærgre os over, at vi ikke var med den dag. For det er præcis det samme, der – selv om ordene ikke udtales – siges til os i dag. Det er det, der siges til os i dåb og nadver og ud af Bibelens ord. Hvad der her er sagt dig, er opfyldt!

Og åh, hvor det kildrer frydefuldt dybt ind i sjælen. Jeg kan godt forstå, de gav ham deres bifald. Måske burde vi også klappe, når der er blevet læst af Bibelen. Men der er ikke noget dejligere end at høre gode ord fra Gud. Vi kan svøbe os i dem, som man svøber en ny badet baby i et dejligt lunt og blødt håndklæde og tager det i favn. Sådan kan vi føle os taget i favn og svøbt i Guds omsorg, kærlighed og herlighed, og intet ondt kan nå os, når Guds ord lyder fra Gud til os.

Men – hvorfor i alverden jager vi så Jesus fra os! Hvorfor viser vi ham væk? Jeg har ikke noget at lade Nazarets borgere høre for. De er bare gået helt ud ad den vej, det er så fristende let at vælge, når man opdager, at selv om Gudsordene i al deres herlighed er opfyldt, så har man stadig ondt og smerte i livet. Det er fuldstændig som når vi er syge og går til læge og ikke bliver rask af pillerne, vi får. Altså ved lægen overhovedet, hvad han/hun foretager sig, og nu hoster du op med noget ordentligt, og uden bivirkninger. Eller også skifter vi læge. Jesus var hos dem som opfyldelsen af de store ord, hvad ligner det så, at han ikke indfrier deres forventninger? Ud med ham. Nu er vi nemlig fornærmet, vrede, frustreret – barnligt og forkælet selvretfærdige. Når Jesus er opfyldelsen, og vi er

velsignet og tror, så skal vi ikke have ondt i livet. Altså sådan rigtig ondt – det hører ikke til.

Det er så her, jeg bliver ængstelig for følgerne. Tror vi det går ud over Gud, at vi skubber Han ud til kanten af vore liv. ”Gud, hvis ikke du stiller vore forventninger, så skubber vi dig ud over kanten.” Sådan reagerede befolkningen i Nazaret. Jeg er glad for, at jeg ikke kunne være der den dag. Jeg tør nemlig ikke sige, at jeg ikke også ville have været i den gruppe også allerede dengang. Jeg er glad for, at jeg ikke var i Nazaret den dag, for jeg ved ikke, hvordan jeg skulle have tacklet, at ”han banede sig vej imellem dem og gik.” Jeg synes helt ærligt, at det er nogle frygtelige ord. Jesus gik fra dem! Går Jesus så også fra mig, når jeg skubber ham helt ud til kanten?

Der er to sætninger i dagens evangelium, der særligt har rørt mig i denne uge. Jesu ord: Det, I har hørt, er opfyldt! og ”...han banede sig vej imellem dem og gik.” Et eller andet sted i det spændingsfelt, disse to sætninger danner, skal jeg finde mig selv med mine forventninger til Jesus. Men hvor?

Tænker vi forventningsperspektivet helt ud i sin yderste konsekvens, så vil Jesus en dag komme igen, og da vil ingen være i tvivl om, at Messias, Kristus, er kommet. Da vil han igen kunne sige til os: Det, I har hørt, er opfyldt! Jeg skal ikke kunne sige, hvad konsekvenserne blev for nazaræerne; men jeg ved fra andre steder i Bibelen, at når Jesus for sidste gang kommer, så er det, at han baner sig vej og går og vender ryggen til ensbetydende med fortabelsen. Velsignelsen er kun, når Jesus ser på os, løfter sit ansigt mod os.

Det ved jeg også godt fra mit eget liv. Jeg ved jo godt, at når jeg skubber Jesus ud til kanten, hen i hjørnet, ud i glemslen, så blegner velsignelsen og frimodigheden og livsglæden. Ikke

fordi Jesus ikke vil række mig den, jeg tager bare ikke imod. For jeg har mere end nok i mine forventninger til mig selv, og han har måske endda skuffet mig i mine forventninger til ham, så... Men en dag, så bliver han ikke længere stående der på kanten, så frygter jeg, at han går.

Men myndigt og sagte
som morgenens gry
ordet tænder sin flamme
iblandt os på ny.

Således skal vi synge i næste salme. Så længe der er tid, står Jesus iblandt os i vore liv – måske på kanten af det. Lad os ikke udsætte os selv for muligheden, at han går, men i stedet, at vi ser ham og til stadighed nærer forventninger til ham, vor Kristus, Guds salvede.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen